

A KIRÁLY. Tölts, leányom! (Lásd a 150. lapon.)

L. köt. 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. márczius 8-án.

ROMPÖLY ÉS RÖMPÖLYKE.

— Vigjáték két felvonásban. —

Személyek:

*A király.**A királyfi.**Römpöly, bűvészmester.**A molnár-mester.**A molnár-mesterné.**Iluska mostoha-anya.**Iluska, a molnár leánya,
a molnárné mostoha-
gyermeké.**Römpölyke, a molnárék
fogadott fia.**A dada.*

Első felvonás.

Színhely: szoba a molnár házában. Elöl asztal,
a háttérben tűzhely.

Első jelenet.

A molnár. Iluska.

A molnár (az asztalra könyökölve ül és fel-felsőhajt.) Hiába, minden hiába! Akár meddig töröm is a fejemet, menekülést nem találok! Ó, ki hitte volna, hogy ennyire juthatok?

Iluska (ki a tűzhelynél foglalatoskodott, előre jön.) Mi a bajod, jó apuskám? Hetek óta olyan bus vagy, oly levert! Mi szomorít oly nagyon? Szólj, apácskám, hát ha segíthetek?

A molnár (szomoruan.) Jó leánykám, tudom, hogy megtennéd; de az nincs módodban. Se neked, se másnak. Nem segít már rajtunk senki!

Iluska. — Ó Istenem! Hát olyan nagy a baj?

A molnár. — Nagy, igen nagy. És jobb is, ha megtudod; sokáig már úgy sem titkolhatom.

Iluska. — Jaj, mit fogok hallani?

A molnár. — Azt, hogy koldusok lettünk! Én, a híres, gazdag molnár földön futóvá leszek. Mióta az a másik malom ott följebb megépült, hozzám alig-alig téved örlető. Mind csak a másikhoz tódul, nekem nem jut kereset. Fűnek-fának adósa vagyok s most

már kölesön sem kapok, dobra kerül a malom! (Tenyerébe rejti az arcát.)

Iluska. — Szegény édes jó apám! Biz' ez nagyon szomorú. De hát azért ne csüggedjünk, még fordulhat jóra is. Majd dolgozunk szorgalmasan, még a kis Römpölyke is. Aki nem rest a munkára, elébb-utóbb boldogul.

A molnár. — Hiszen ha csak ti volnátok, nem busulnék oly nagyon. De lásd . . . itt a feleségem . . . a mostohád . . . az nem nyugszik meg bele. Neki mindig mindentől a legjava kell, az is bőven; czifra ruha, lakomázás, dolgozni meg nem szeret. Nem is tudom, hogy mondjam meg neki . . . mit fog majd mivelni . . . előre is félek.

*

Második jelenet.

Voltak. Römpölyke, majd a molnárné.

Römpölyke (vigan s élénken jön be.) Iluska, eszünk-e már? Olyan éhes vagyok, mint télen a farkas . . . De ni, milyen szomorú vagy . . . meg apus is . . . csak nem én rám haragusztok?

A molnár. — Nem, fiacskám; semmi okunk sincs reá.

Römpölyke. — Én éppen ma úgy iparkodtam, hogy egy kis örömet szerezzek apusnak . . . Künn jártam az erdőn és tele szedtem ezt a bögrét gyönyörű számóczával.

Iluska (megsimogatva Römpölykét.) Jól tettetted, kicsikém; jó lesz anyuskának; ő nagyon szereti. Jőjj, majd tányérra töltjük.

A molnárné (belép, czifra tollas kalappal a kezében.) Tetszik, nem tetszik az embereknek, de én nem járok többé afféle paraszti fejkötőben, hanem kalapot viselek, tekintetes asszony leszek. (Tükör elé áll és felpróbálja.) Nagyon jól illik . . . szép a tolla . . . (Hirtelen Iluska felé fordul.) Hát

te lust

sincs az

Iluska

pölyke,

Römp**A mo**

megyek

meg, az

a tükör

ruha is

jobban

A mo

jár az

A me

hajtasz

ról? És

nyu ké

almát e

A m

jó ked

A m

vanesi.

kedven

rosba

Ilusk

anyács

A m

köré te

az bizo

hogy is

lesz va

A m

én aka

A m

nám, c

séges

A n**A n**

morán.

lesz. I

te lusta jószág, mit báméskodol? Még sincs az étel az asztalon?

Iluska. — Mindjárt föltálatom . . . Rőmpölyke, rakj tányért, kést, villát.

Rőmpölyke. — Igenis, tüstént meglesz.

A molnárné. — Legyen is, mert ha oda megyek, mindjárt a nyujtó-fával sürgetlek meg, azt majd megemelegetitek. (Vissza fordul a tükör felé.) Ehhez a kalaphoz szép új ruha is kell . . . azt hiszem, a piros legjobban fog hozzá illeni.

A molnár (nagyot sohajtva.) Most is min jár az esze!

A molnárné (oda fordul.) Hát te mit sóhajtasz akkorát, hogy majd lefujsz a lábamról? És, Uram Teremtőm! . . . micsoda savanyu képet vágysz, mint ha egész kosár vad almát ettél volna meg?

A molnár. — Édes lelkem, bizony nincs jó kedvem; de annak nagy is az oka . . .

A molnárné. — No, nem vagyok rá kíváncsi. Még bizony nekem is elrontanád a kedvetem, pedig mindjárt ebéd után a városba megyek vásárolni.

Iluska (az asztalra téve a tálat.) Apácska, anyácska, tessék jönni ebédelni.

A molnár (mialatt mindnyájan az asztal köré telepednek.) — Vásárolni . . . hm . . . az bizony . . . édes lelkem . . . az bizony . . . hogy is mondjam . . . igen, hát abból alig ha lesz valami.

A molnárné (hevesen fölpattanva.) De ha én akarom?

A molnár. — Hiszen akarni én is akar-nám, csak hogy az nem elég; egyéb is szükség-es a vásárhoz.

A molnárné. — Ugyan micsoda?

A molnár. — Pénz. Az pedig nincs. (Komoran.) Holnap már kenyérre való sem lesz. Koldusok vagyunk.

A molnárné (hüledezve.) Mi . . . micsoda? . . . Mink, a gazdag molnár familia . . . az lehetetlen! Én, én, a gazdag molnárné, én koldus-asszony legyek? Iszonyatos! Rettenetes!

Iluska (szeliden.) Nem lesz az olyan borzasztó, mondtam már apusnak. Majd dolgozunk mindnyájan . . . én majd szorgalmasan fonok. . . .

A molnárné (gunyosan és haragosan.) No ugyan! Azzal sokat lendítesz!

Iluska (szeliden, de határozottan.) Annyit, amennyit. Mindig dicsérték, milyen szép finom fonalat tudok fonni; no, ha kenyeret keresek vele, akkor az a fonál nekem arany fonál. Tudom is, hogy megfizetik.

Rőmpölyke. — Én meg dolgozom a kertben, ások, kapálok s amit csak bírok, mindent szívesen csinállok.

A molnárné (mérgesen.) Majd bizony! (A molnárhoz fordulva.) Ha igaz, hogy bajba kerültünk, akkor csak nem tartjuk tovább is a nyakunkon ezt az utszélen fölszedett senki fiát? Alá is ut, fel is ut. Mehet Isten hírével ez a kenyér-pusztító.

Rőmpölyke (ijedten.) Ó! Elűznek!

Iluska (határozottan.) Én Rőmpölykét nem adom! Én ápoltam, fölneveltem s ha eddig gondját viseltem, jövőre is majd megosztom vele a falatomat.

A molnárné (dühösen.) Micsoda? (A molnárhoz.) Hát ki fog itt parancsolni? Én-e vagy ez a nyelves leány?

A molnár. — Egyikötök sem, hanem én. Én pedig azt mondom, hogy Rőmpölyke velünk marad. Ő is, Iluska is dolgozni fognak szorgalmasan, és a felől nyugodt vagyok, hogy ők ketten megkeresnek annyit, amennyi kenyeret pusztítanak.

A molnárné. — Ugy-e? Hát ki nem fogja megkeresni? Én, ugy-e, én leszek az ingyen-élő? (Félre, dühösen.) Majd jön még alkalom, hogy megfizetek ennek a leánynak! (Kívülről kürtszó hangzik.) Mi ez?

A molnár (Römpölykéhez.) Nézz ki csak fiam, mi az?

Römpölyke (az ablakhoz siet, álmélkodva.) Nini! Egy lovas ur . . . jajaj! Valami roppant nagy ur lehet, ilyen még soha sem láttam. Int, hogy menjek ki. (Kiszalad.)

A molnárné. — Ugyan rosszkor jön, akár kicsoda. Eddig a pörpatvar miatt hozzá sem nyultunk az ételhez, most meg idegen jön a nyakunkra. (Mind fölkelnek.)

A molnár. — Már csak megnézem én is, hogy kicsoda. (Az ajtót kinyitja, és álmélkodva hőkken vissza.) A . . . a . . . király!

Iluska. — A király! Jaj, hogy álljak meg előtte?

A molnárné. — A király! Milyen szerencse!

*

Harmadik jelenet.

A molnár. A molnárné. Iluska. A király.

A király (belépve.) Igen, kedves hiveim, én vagyok, a ti királyotok. Rövid pihenőre térek be hozzátok. (Mindnyájan alázatosan bókolnak.)

A molnár. — Felsőges uram . . . boldog vagyok . . . kegyeskedett . . .

A király. — Biz' én nem jó szántomból vagyok itt. Vadászaton elszakadtam a kisérőimtől s órákig bolyongtam az erdőben, míg végre itt kivergődtem. Fáradt vagyok, éhes, szomjas . . . de ni, igaz a! Gondoskodni kell a lovamról is. Egy kis ficzónak dobtam oda a kantárt . . . fura legényke . . . a fiatok?

A molnárné. — Nem Fölség, csak felfogadtuk.

A molnár. — Igazabban, ugy találtuk. Több évvel ezelőtt messze földön jártam s egy nagy erdő szélén sirdogáló kis fiut találtam. Még alig hogy járnai tudott, beszélni is keveset. Mikor a nevét kérdeztem, csak afféle valamit motyogott, hogy »Lömpöjte« s ebből azt magyaráztuk ki, hogy Römpölyke a neve.

A király (nevetve.) Mulatságos név! De az mindegy, csak hálás legyen jószágtokért.

Iluska. — Ó, nagyon jó kis fiu; okos, ügyes, szorgalmatos, csupán abban akaratos, hogy nem ölt fel más szabásu ruhát, mint amilyenben rátaláltunk. Mindig én magam varrom.

A király. — Kis korában rászokott. No de most már (a molnárhoz) kedves hiveim, láss te a lovam után, vezesd be az istállóba s szórj eléje abrakot. Nekem pedig szintén keressetek egy kis harapni valót, mert reggeltől fogva nyeregben voltam s hatalmasan megehültem.

A molnárné. — Méltóztassék Fölségednek helyet foglalni szegényes asztalunknál . . . épp most került rá az étel, még azon-meleg.

Iluska (ijedten.) — Jaj Istenem . . . csak hogy én ezt nem ilyen vendégnek főztem!

A király (jókedvűen az asztalhoz ülve.) Te főzted, hugám? No, ilyen szép leány főztje okvetlen csak jó lehet. (Eszik.)

A molnárné. — Ó dehogy . . . felsőges királyom . . . csak szegény embereknek való étel, mert hajh! . . . nagyon szegények vagyunk.

A király. — Mondom, nagyon jó! Hanem szomjas is vagyok. Hát egy kis bor nem akadna?

Iluska. — Azzal nem szolgálhatok.

A király
is jó.

A molnár
és szalad
vizet!

Iluska
hozom.

A király
Azt his

lódun
Sok a
betev
segítl
séges
én az
csak
kány
A
A

A király. — Sebaj! Ha bor nincs, a víz is jó.

A molnárné. — Fogd a kancsót, Iluska és szaladj a kútra, meríts gyorsan friss vizet!

Iluska (a kancsót felkapva.) Tüstént hozom. (El.)

A király. — Szép és kedves leányka. Azt hiszem, derék is, ugy-e?

A molnárné (félre, boszusan.) Még bizony megnyeri a király kedvét és szerencse érheti. De majd teszek róla. (Bus arcot mutatva, nagyot sóhajt.)

A király. — Kérdésemre sóhajtás a felelet? Tán nem olyan jó leányka, amilyenek gondolom?

A molnárné. — Ó felséges uram, ez a mi nagy bánatunk. Mi öregek dolgozunk, baj-

Molnárné. Molnár. Iluska. Römpöly. Király. Királyfi. Römpölyke.

lódunk, ah!...de nehéz ma-napság megélni. Sok a malom, kevés az őrlető, alig van betevő falatunk. Ez a leány pedig játszva segíthetne, gazdaggá tehetne, mert... felséges királyomnak már csak megsugom... én azt hiszem, ez a leány... aki nekem csak mostoha leányom, egy kicsit boszorkány is.

A király. — Boszorkány?!

A molnárné. — Maga mondja, hogy ha

leül a rokkához, arany-szálat fon a kőzből. Csak hogy a mi kedvünkért nem teszi, mert lusta, dologtalan.

A király. — Igaz volna? Hihetetlen...

A molnár (belép.) Megjártattam, megabrakoltam a felséged paripáját. Römpölyke most itatja.

A király. — Jól van, kedves hívem. De mondd csak, igaz volna, amit a felséged mond?...

A molnárné. — Elmondtam az Iluska dicekedését, hogy ha ő fon, az kész arany.

A molnár. — No, az igaz... csak hogy...

A király. Elég, a többit már tudom. (Félre.) Ez a lányka lehet boszorka, de igazi kincs; éppen ilyenre van szükségem, mert a kincs-táram mindig üres. Feleségül adom a fiamhoz s aztán minden nap annyi arany szálát kell fonnia, hogy halommal legyen aranyunk.

Iluska (belép a vizes kancsóval.) Itt a friss víz, Fölség!

A király (oda tartja poharát.) Tölts leányom. (Lásd a képet a czimlapon.) S most még pár szóm van hozzád. Hallom, hogy a rokka mellett varázs-erő van kezdedben s kőcből is aranyat fonsz...

Iluska. — Ó, Fölség!... dehogyan...

A király (szigoruan.) Semmi csűrés-csavarás, nem használ a tagadás. Azt is tudom, hogy röstségből nem használod bűvös erődöt...

A molnár (csodálkozva.) De uram királyom...

A király. — Szavamba vágni senki se merjen! Most én, a király, szólok és parancsolok. Még pedig azt rendelem, hogy Iluska holnap palotámba költözzék be. Majd küldök hintót és kíséretet.

Iluska (ijedten.) É... én... a királyi palotába?...

Király. — Oda! És mindjárt holnap hozzá fogsz az arany-fonál fonásához, aztán minden nap fonsz, amennyit csak rendelek. Nem lesz károd benne, mert amint az első arany szálát megfontad, feleségül adlak fiamhoz, aki trónomnak és koronámnak az örököse, s vele egykor királyné is leszel.

A molnár. — De uram királyom...

A király. — Szót se! Halál fia, ki ellenszegül. Te is jól jegyezd meg, Iluska, hogy ha daczoskodni mernél, a fejedet vétetem!

A molnárné (kárörömmel félre.) No, ezt jól bemártottam! Azt ugyan nem teljesítheti. (Kivülről kürt-szó hallatszik.)

A király. — Ez az én kíséretem... nyomomra találtak... Siessetek feljök, hegy odább ne száguldjanak. Gyorsan elő a lovamat! (A molnár fejcsóválva, a molnárné kárörömet mutató arcczal el.) Tehát eszedben járj, Iluska! Holnap bejössz palotámba s holnap után vagy az én menyem leszel, vagy halál menyasszonya! (El.)

Negyedik jelenet.

Iluska, majd Römpöly.

Iluska (egyedül.) Álom volt az vagy valóság? Fejem kábul s mit gondoljak, nem tudom. Amit a király vár tőlem, lehetetlen teljesítenem, hisz' boszorkány nem vagyok, silány kőcből hogy fonhatnék drága aranyfonalat?... S ha nem teszem, fejem veszem! Szörnyű sors! Hogy tört ez rám?... Ó gyanitom! A mostohám beszélte a király fejét tele, oly ravaszul, hogy most már nem segít, bármit szólok ellene! Pedig én nem vétettem soha, soha senkinek! Inkább, ahol csak lehetett, jót tettem mindenkiével. És most ilyen fiatalon, ártatlanul elveszítsem életem. (Sirva székre rogy és kezébe rejtí arczát.)

Römpöly (belép és fürkészve szétnéz; félre.) Jó hely járok, nem hiába jöttem száz mérföldnyiről... ez a malom... az udvaron a király... ide benn a siró leányka... bűvészkönyvem nem csalt meg. Ideje is. Annyi éve kutatom és fejtegetem a titkos varázs-jegyeket... most már végre elvezettek olyan nyomra, melyen czélomhoz jutok s

annyi évi bánat után majd öröme virradok. (Iluskához közeledve.) No, mi a baj, szép leányka? Miért busulsz olyan nagyon?

Iluska (fölríadva.) Jaj, ki az?

Römpöly. — Ne ijedj meg! Bár nem ismeresz, én jó barátod vagyok; s mivel látom, hogy bánkódsz, megsegítek szívesen, csak beszéld el bajodat.

Iluska (ijedezve, félre.) De csodálatos alak . . . szinte félek . . . Ámbár . . . mit féljek még valamitől, mikor ki van már a fejemre mondva a halálos ítélet! (Fenn.) Köszönöm jószágodat, de rajtam te nem segíthetsz s nem segíthet senki sem!

Römpöly. — Ki tudja, ki tudja! Te még nagyon fiatal vagy, de én nagyon öreg ám. Nem dicsekszem, de fejemben van holmi kis tudomány. Hogy azonban segíthessek, ismernem köll bajodat.

Iluska. — Az én bajom rettenetes! Épp most járt itt a király s azt kívánja, hogy számára silány kóczbul fonjak arany fonalat.

Römpöly. — Hm! Nem könnyű feladat.

Iluska. — Igérte, hogy ha megteszem, a királyfi neje leszek és idővel majd királyné; ha pedig nem teljesítem, leütteti a fejemet! Annyi, mint ha halva volnék; mert amit tőlem kíván, azt megtenni lehetetlen!

Römpöly. — No, nem éppen, nem éppen.

Iluska. — Nem lehetetlen?

Römpöly. — Persze hogy nem. Már legalább nekem nem. S megtanítlak téged is rá. Király menyje lesz belőled . . . de egy föltételt szabok.

Iluska. — Mindent, mindent megteszek.

Römpöly. — No, ne ígérd könnyedén. Meglehet, nagy lesz az ára s most még meg sem mondhatom. Csak azt kötöm ki előre, hogy ha mához esztendőre előtted

megjelenek, okvetlenül teljesítsd, amit kívánni fogok. Csupán csak *egy* kérés lesz az, de nagy s meg köll lennie!

Iluska (kissé habozva.) Mit kívánhatna oly nagyot, hogy váltságul életemért ne adhatnám neki? Ha meg nem segít valaki, veszve vagyok, pár nap múlva rám borul a sirhalom . . . teljesítem, bármit kívánj, im ezennel fogadom!

Römpöly (kezet fog Iluskával.) Áll az alku! Most hát ülj le a rokkádhoz s megtanítlak a titokra.

Iluska. — Tehát királyné leszek?

Römpöly. — Az! (Félre.) De árát megadod s én czéломhoz jutok.

— Függyöny legördül. —
(Vége következik).

REJTETT SZÓ.

— Három tagú. —

1-ső szótag.

*Itt a földön a legkönnyebb én vagyok,
Magam után sehol nyomot nem hagyok;
Könnyű vagyok, tán a legkönnyebb élem —
De, barátom, nem lehetsz el nélkülem.*

2-ik szótag.

*A fejünknek ez a dísze, melege,
Asszonyoknak jóval több kell belőle.*

3-ik szótag.

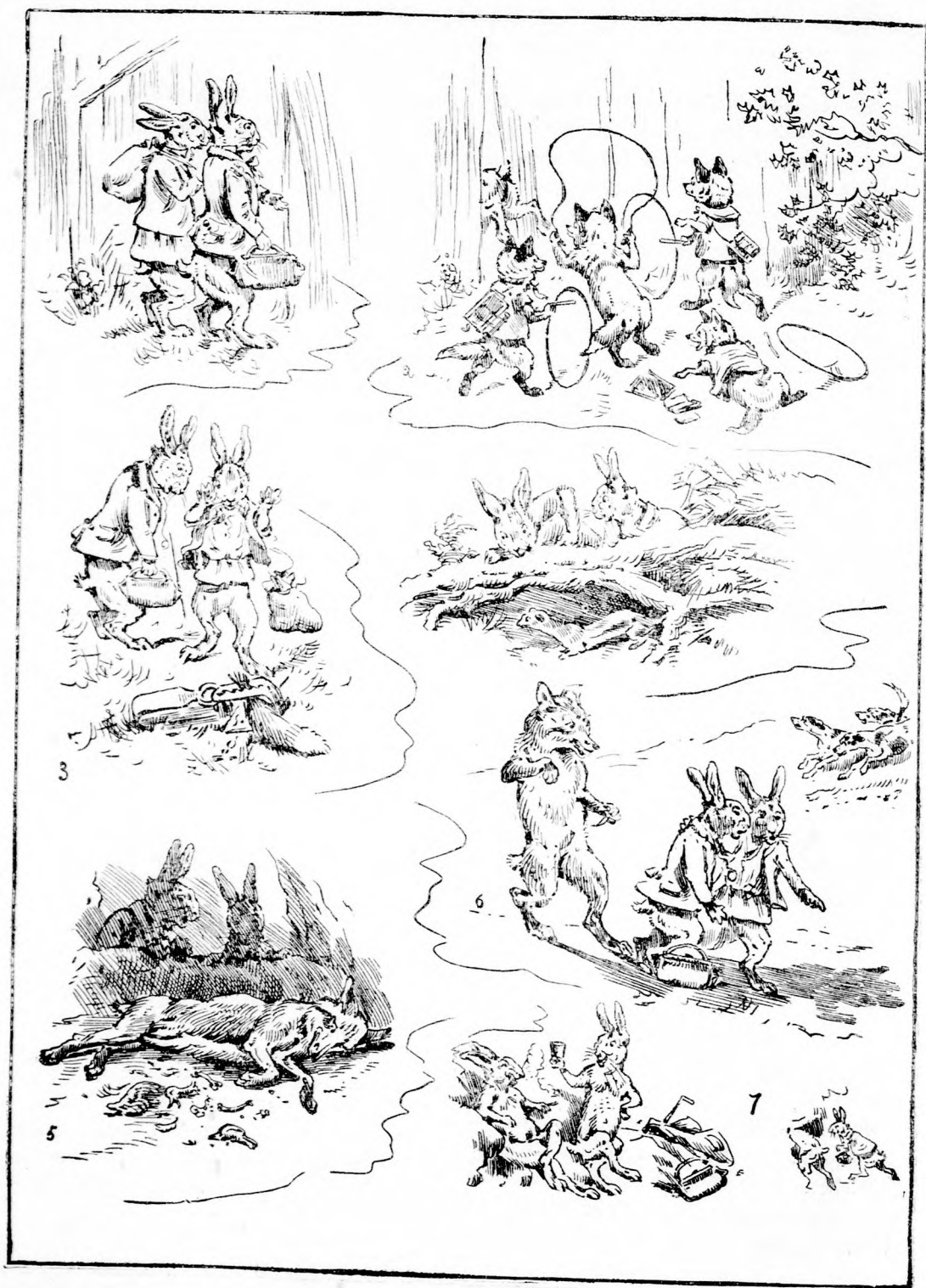
*Egy betű csak, sohajtozunk is vele —
Más egyébként a réginek is jele.*

*Már most, ha e hármat összefoglalod:
A legbüszkébb járművet így megkapod.*

*A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:*

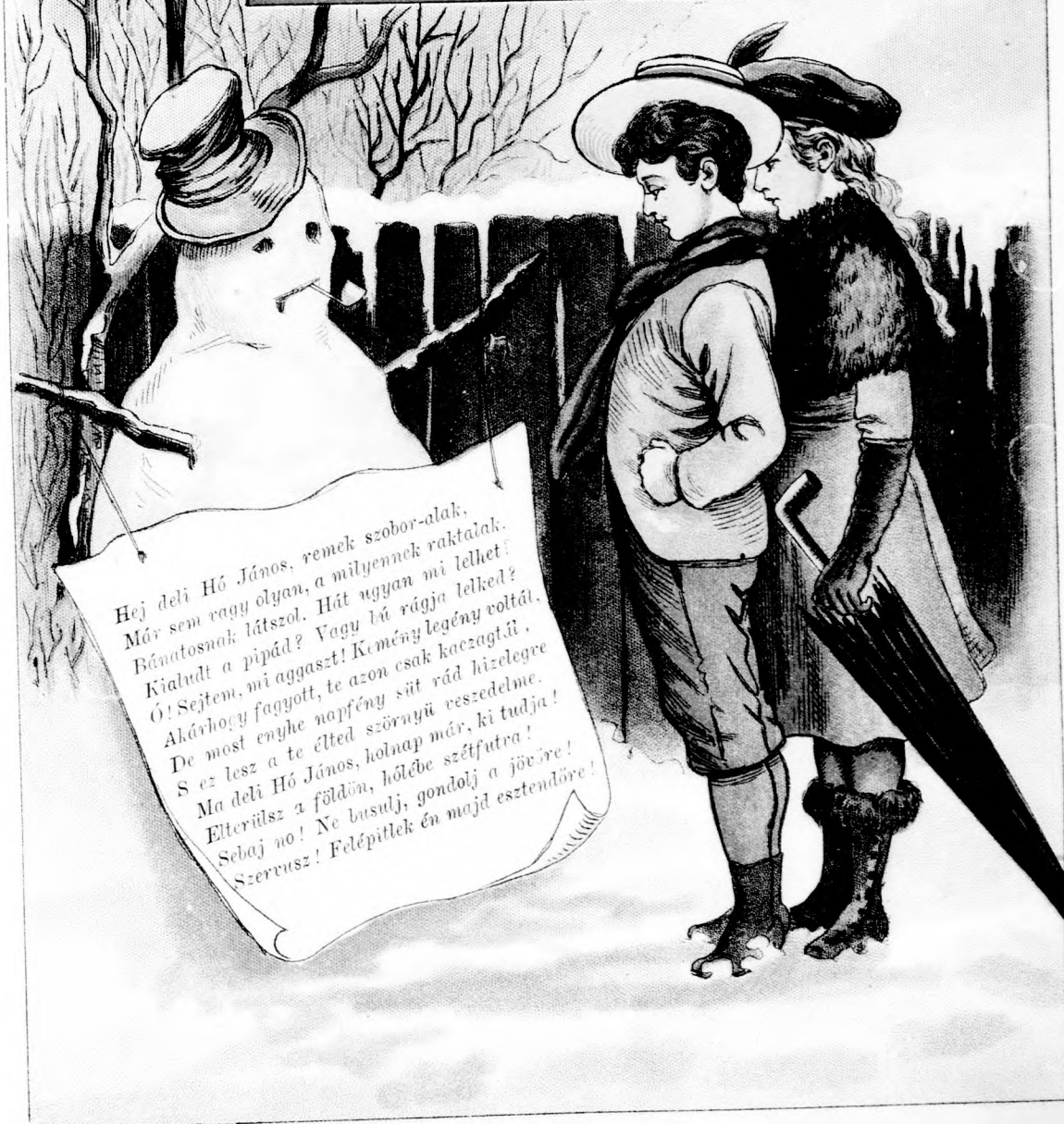
„A hősök.”

*Görög tündérmesék gyermekek számára, írta
Kingsley Károly, angolból fordította Pulszky
Ágoston. Hat eredeti könyomatu képpel, díszes
kötésben.*

NYUSZI ÉS TAPSI UTAZÁSA. (Lásd a 153. lapon.)

Még egyszer hullt bőven hó a fagyos tájra,
És bizony ezuttal talán utoljára.
Még egyszer élveztünk téli örömeket,
Csuszkáltunk, szánkáztunk kedvünkre eleget.
Föl is építettük még egyszer Hó Jánost,
De hogy soká éljen, nem reméljük már most.

Hej deli Hó János, remek szobor-alak,
Már sem vagy olyan, a milyennek raktalak.
Bánatosnak látszol. Hát ugyan mi lehet?
Kialudt a pipád? Vagy lú rájja lelket?
Ó! Sejttem, mi aggaszt! Kemény legény voltál.
Akárhogy fagyott, te azon csak kacagtál.
De most enyhe napsfény süt rád hízlelegre
S ez lesz a te élted szörnyű reszedelme.
Ma deli Hó János, holnap már, ki tudja!
Elterülsz a földön, hólébe szétfutva!
Sebaj no! Ne busulj, gondolj a jövőre!
Szeressz! Felépitlek én majd esztendőre!

Hó János.

Műmelléklet a »KIS LAP« L. köt. 10-dik számához.

M A R G I T.

IDE az ölembé
Kicsi gazd-asszonyom!
Hogyan tömj harisnyját:
Ime, megmutatom.

Térdében, sarkában
Merő luk, szakadás —
Itt festlik, ott bomlik,
Száz rajt' a hasadás.

Aki jó gazd-asszony:
Tudja is, hol a kár;
S hogy rajta javítson,
Az esze azon jár.

Jelszavad az legyen
Én édes Margitom:
»Az újat kimélem,
Az ócskát javítom.«

NYUSZI ÉS TAPSI UTAZÁSA.

— Tréfás állat-történetke. —

(Képekkel a 152. lapon.)

— IDEJE, hogy induljunk, türelmetlenkedett ifj. Tapsi. Mégsem vagy kész a pakolással, Nyuszi?

— Mindjárt, mindjárt, felelé ifj. Nyuszi. Csak még az ünneplőmet teszem a táskába. Így ni! Most már indulhatunk. (1.)

Nem is vesztegették az időt, mert még ma estig messzire akartak jutni. Hogy meddig és hová, azt maguk sem tudták; de épp az volt érdekes, mert hiszen világot látni indultak. Jó lélekkel tehették, mert az öreg Nyul apó minap így szolt hozzájuk;

— Fiaim, most már elég nagyok vagytok, hogy a magatok lábán járjatok. Keressetek magatoknak alkalmas tanyát. Itt a környéken sok jó és biztos buvó-hely van, elvezetlek egyikhez, ott rendezkedjete be, aztán éljete okosan, vígan és boldogan.

Csakugyan jó és biztos tanya volt, de ifj. Tapsi és ifj. Nyuszi kissé unalmasnak találták. Még az öregekkel sokszor bejárták az egész környéket s úgy vélték, hogy ennél bizony szebb vidéket is találhatnak; legalább is szétnéznek egy kicsit a világban.

Mentek, mendegéltek s már a harmadik határon is túl voltak, mikor egyszerre vig zajongást hallottak. Csakhamar látták is, hogy nem messzire négy fiatal rókafi széles

jókedvvel mulatoz. Ezek is meglátták az utasokat.

— Hova, hova atyafiak? szólt a legnagyobbik. Nem volna kedvetek egy kis játékra? Szívesen látunk.

Ifj. Tapsi és ifj. Nyuszi össze néztek, hogy elfogadják-e a meghívást? Maguk is szerették a vidám játékot, de mégis gyanakodtak. Ifj. Tapsi így szólt:

— Nagyon hasonlítanak a rókához, akiről öregeink beszéltek. A mi vidékünkön nincs, hát nem tudom bizonyosan . . .

— Szó sincs róla, felelé ifj. Nyuszi. A róka ellenségünk, ezek pedig igen barátságosan hívnak.

Oda mentek tehát és vígan játszottak (2) a róka-fiakkal. Jó szerencsére azonban ifj. Nyuszi meghallotta, mikor a legnagyobbik rókafi ezt sugta egyik öccsének:

— Játék közben majd megrohanjuk őket, ketten-ketten egyet, így könnyen birunk velök. Pompás peccsenyénk lesz, még apónak is hagyunk.

Volt esze ifj. Nyuszinak, hogy esze nélkül sietett ifj. Tapsihoz, megsugta, mit hallott, aztán mind a ketten nagy hirtelen a kapufélfától vettek bucsut és úgy elfutottak, hogy a rókafiak még alig tudták, mi is történt, már ők hegyen-völgyön tultak. Csak akkor pihentek meg, mikor már egészen kifogyott a léleketük; de ekkor ismét gyanus portékát pillantottak meg. (3.)

— Nini, mi lehet ez?

— Egészen olyan, amilyennek az öregünk a csapó-vasat mondta.

— Az ám . . . és ni, bele is szorult valami . . . csakugyan, egy gonosz róka-nak a bozontos farka.

— Kiszakitotta magát, de bizonyosan elpusztult bele. No, ez veszedelmes vidék. Jó, hogy mi nem botlottunk a csapóvasba.

Odább iparkodtak s végre rájok sötétedett. Most már szerettek volna megpihenni s addig kerestek, kutattak, míg végre találtak is alkalmas odut; de amint ott meg akartak huzódni, mérges hang rivalt rájok:

— Elkotródjatok, mert mindjárt leharapom az orrotokat! (4.)

A menyét szólt ily barátságatlanul és bizonyos, hogy meg is teszi, amit ígér. Mivel pedig ifj. Tapsi épp úgy szerette a maga orrát, mint ifj. Nyuszi, tehát mind a ketten egészen egyet gondoltak és úgy elfutottak, hogy megint csak akkor álltak meg, mikor már ugy sem birtak volna tovább futni.

Már pitymallott, de két utasunk az eddigi kalandokban úgy elfáradt, hogy okvetlenül pihenniök kellett. Találtak is csendes helyecskét, de óvatosságból most már szét néztek: nincs-e közel veszedelem? Hát bizony majd hogy újra meg nem ijedtek.

Egy ledől fa mellett a fél-homályban ráismertek róka komára, aki ott egész hosszában elnyulva feküdt. (5)

— Jaj! Fussunk! sugta ifj. Tapsi.

— Fölösleges, felelé ifj. Nyuszi. Először is, olyan fáradtak vagyunk, hogy ha a róka üldözőbe vesz, nem birunk elmenekülni, tehát hiába futnánk. De nem is szükséges. Nézd, ez az a gonosz róka, aki a csapóvasban hagyta a bozontos farkát. Idáig elvánszorgott és itt kimult. Ha élne, már rég ránk rohant volna.

Ebben megnyugodva, lepihentek és nagyot aludtak. De bezzeg keserves volt az ébredésök, mert arra rezzentek föl, hogy valaki rájok kiált:

— No, elég volt a heverésből. Most velem jösztek, a fiaim várnak, éhesek, a nyul-peccsenyét pedig nagyon szeretik.

Hát, uram fia! . . . a farkatlan róka állt ott előttök s fenyegetőleg folytatá:

— Szökni pedig ne próbáljatok, mert aki megróbálja, azt tüstént nyakon csipem és agyon marom. Szépen lassan lépkedjete elöttem.

Busan ballagott a halálra ítelt két vándor és bizony már maguk is azt hitték, hogy nem hosszabb a hátra levő életök a kurta farkinczájoknál; de ime, a róka egyszerre csak ijedezve kezdett körül nézegetni, messziről eb-csaholás hallatszott s a következő perczen kopó-falka törtetett elő (6).

Róka kö
kiereszt
mindjár
közele
tette s
hanyatt
birták a
ifj. Nyu
tak, me
hogy a

— T
Én ame
nyi, am

— I
odább
kérek
gyeस्क
én bizo

— M
Nem
rán ne
régi b
és viga
soha s

— I
lehet,
jobb o

RO

L

a szül
dolga
legnag
Ki fo
óket t

Me
sze m
csak u
a ké
nyek
maga
ót ma
szörn
mint
haszn

Róka koma, aki eddig semmikép sem akarta kiereszteni karmaiból a jó prédát, bezzeg mindjárt mást gondolt, amint a vadászok közeledtek; most már a saját bundáját féltette s el sem köszönt két rabjától, hanem hanyatt-homlok futásnak eredt, ahogy csak bírták a lábai. Futni kezdtek ifj. Tapsi és ifj. Nyuszi, is, de csakhamar megállapodtak, mert nagy örömeikre azt tapasztalták, hogy a kopók a róka után iramodtak.

— Tudod mit, Nyuszi? szólt ifj. Tapsi. Én amondó vagyok, hogy elég nekünk anyyi, amennyit a világból láttunk.

— Bőségesen, bizonyítá ifj. Nyuszi. Ha odább is ilyen veszedelmes a világ, nem kérek belőle. Ott, a mi ősi eldugott völgyecskenkben, nem jár se róka, se kopó, én bizony vissza térek.

— Magam is.

Nem vesztegették az időt, hanem szaporán neki indultak és estére otthon voltak régi biztos tanyájukon. Nagyot pihentek és vigan megvacsoráztak (7), azontul pedig soha sem kíváncsoztak el szülő-földjükről.

— Mert hát, mondá ifj. Tapsi, szép is lehet, jó is lehet mindenfelé, de mégis csak jobb otthon!

RONTÓ PALI MINT TANÍTÓ.

— Három képpel. —

L kellett utazni a kisasszonynak néhány napra, ami egy kis gondot okozott a szüléknek. Mert a mamának sok volt a dolga a ház körül, az apa pedig a nap legnagyobb részét a hivatalban töltötte. Ki fog ügyelni a kicsinyekre, ki fogja őket tanítgatni?

Mert lassan-lassan már tanulgattak; persze még nem rendesen, hanem a kisasszony csak úgy elmagyaráztatott nekik egyet-mást a képes-könyvből. Ilyen tanulást a kicsinyek legöregebb testvérbátyja, Rontó Pali, maga is türethőnek talált volna; de sajna, őt már komolyabb tanulásra fogták, sőt, szörnyűség! . . . még azt is kívánták, hogy mint afféle diák-legény, már valamicske hasznot is tegyen a tudományával.

Most is mit nem fundált ki a kisasszony! Azt mondta:

— Pali naponként rászentelhetne egy-egy órát, hogy a kicsinyekkel foglalkozzék. nekik egyet-mást magyarázgasson.

Kézzel-lábbal tiltakozott Pali a tanító-mesterség ellen, váltig bizonyítva, hogy neki magának is borzasztó sok a tanulni valója; de az apa szigoruan közbe vágott:

— Attól bőven ráérsz. Legalább addig nem garázdálkodol. Ugy lesz, ahogy a kisasszony mondta.

No, hát úgy lett. Pali a legelső izben rettentően fanyar képpel fogott hozzá; de alig hogy bele kezdett, csoda történt: hirtelen nagyon megkedvelte a tanító mester-séget. És a kicsinyek is nagyon szívesen voltak vele. Ugy látszik, sokkal érdekesebben tudott magyarázni, mint a kisasszony; a kicsinyek néha hangosan kacagtak, majd meg borzadozva simultak egymáshoz s bámuló csodálattal néztek jeles mesterökre. A szülék pedig örültek.

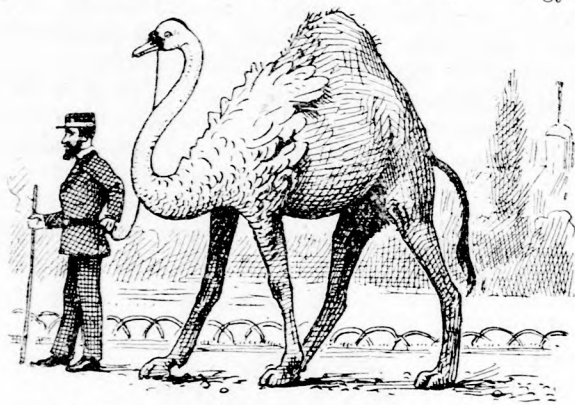
— Lám, ez a Pali végre mégis csak megemberelte magát! Szépen elfoglalkozik a kicsinyekkel.

Gyorsan telt le a néhány nap s a kisasszony haza tért. Ő is örömmel hallotta, hogy növendékei szépen tanulgattak Palival.

— Nagyon derék! Hát mi mindenről beszélt nektek?

Rózsika, a legnagyobbik, feleli:

— Ó, sokféléről . . . a . . . a tevéről is.
— No, hát milyen állat az a teve?

— Nagyon szép. Négy lába van . . . aztán szép fehér tolla a hosszú nyakán; a szárnya is fehér, a csőre pedig sárga.

— Ugyan, ugyan, mit hadarsz össze? Már hogy volna a tevének tolla, szárnya és csőre! Össze zavarod valami madárral.

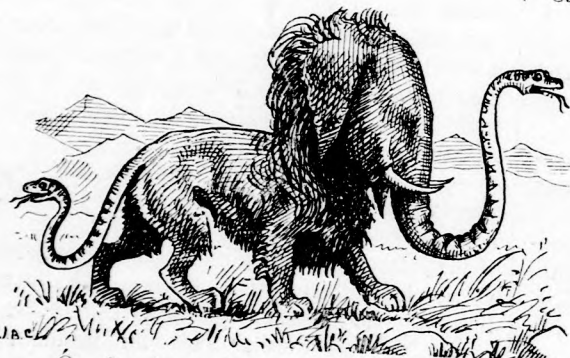
— Nem, nem! erősködtek a többiek is. Ugy van a képen is. A teve félig madár, félig négylábu.

A kisasszony rosszat kezdett gyanítani.

— Hát még mit tanultatok Palitól?

— Ó, sokat! Beszél az elefántfejű oroszlán-kigyóról is.

— Micsodáról? Most meg három állatot zavartok össze? Oroszlán is, elefánt is, kigyó is?

— Ó, és olyan borzasztó! Rettenetes nagy a feje, a szájából agyarak nyulnak

ki, a hosszú orrmánya pedig szörnyű kigyó . . . meg a farka is kigyó!

— Miféle oktan fecsegés már ez!

— De mikor ugy van! Le is van festve a képes-könyvben. A kisasszony nem tudja, de ugy van.

Már ez kihozta a sodrából a kisasszonyt. Elővette a képes-könyvet . . . hát csakhamar rátalált azokra a csoda-állatokra. Rá is ismert rögtön a Pali remeklésére. Ott volt a tollas teve, kigyó-orru elefánt-oroszlán, s még sok efféle, mert Pali az összes képeket ilyen módon pingálta át.

Csuffá volt téve a drága szép könyv: de ez még csak a kisebbik baj lett volna. Nagyobb volt az, hogy a kicsinyek, miután Pali bele verte fejökbe ezeket a bolondságokat, makacsul megmaradtak mellette, hogy a tevének szárnya van, az oroszlánnak pedig kigyó-orrmány és kigyó-farka s elefánt-feje.

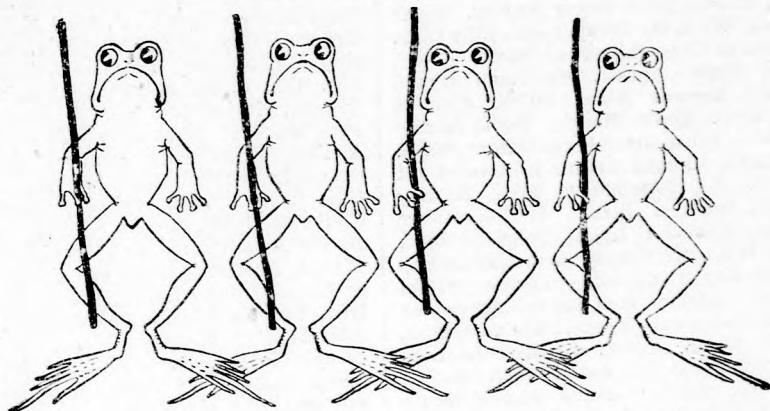
— A kisasszony nem hiszi, pedig ott van a képes-könyvben lefestve, láttuk. A kisasszony tüzre dobta a könyvet, hogy ne is lássák többé az eltorzított képeket. De még így is sokáig tartott, míg lassan lassan helyre csavarhatta kis növendékeinek a fejét.

Rontó Palinak persze nagy mulatsága telt benne, hogy ilyen habarodást sikerült okoznia. No, az igaz, hogy megcsappant egy kicsit a kedve, mikor apja is értesült a dolgról; mert ekkor a nád-pálczának olyan dolga akadt a Pali hátán, hogy Pali barátunk váltig szerette volna, vajha most neki volnának szárnyai és elröpülhetne; de hát nem voltak és apja is keményen fogta.

— Te javíthatatlan gézengúz! Nem csak a drága könyvet titted tönkre, hanem a kicsinyek fejében négy nap alatt annyi kárt tettél, hogy a kisasszony négy hét alatt is alig fogja jóvá tehetni.

Azóta nem is bíztak Rontó Palira tanító-mesterséget.

BÉKA-REGEMENT.

»Állj!« — kiáltja generális
Brekeke.

»Megvan-é minden legénynek
Az ő káka-fegyvere?«

»Jelentem alásan vitéz
Tábornok!
Bátor szívünkben a harcznak
Hösi kedve háborog.«

»Helyes, vitéz legényeim!
Az egész
Híres béka-nemzetségnek
Minden szeme ide néz.

Élesek legyenek is a
Fegyverek!
Szörnyen henczegnek, czinczognak
Már azok az emberek!

Öseitek a pinczében
Oda-át,
Vittak is már velük hajdan
Diadalmas nagy csatát!

Az új béka-nemzetség sem
Gyáva tán?
Most is küzdeni vitézül
S győzni fog a nagy csatán!«

»Ugy van, úgy van, hős vezérünk
Brekeke!
Újból győzni fog a békák
Híres káka-fegyvere!«

Épp arra ment dúdolván egy
Kis gyerek . . .
S villám-gyorsan vízbe ugrott
A vitéz varangy-sereg.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 8-dik számában
közölt betű-rejtvény megfejtése:

**Nagy Tétény. — Keresztes pók. — A kán-
tor énekel.**

Helyesen fejtették meg: Tóth Alice,
Lukács Edith, Dénes Zsófia, Patterson Margit és
Orsolya, Szemők Katicza és Maricza, Wiesner
Mariska és Sándor, Vancsó Anna, Papp-Szász
Tamás, Schindler János (részben), Szilágyi Évike,
Wagner Eveline, Bódy Ödön, Szécsi Jenő, Schaffer

Mariska, Fáy Endre és Árpád, Weinberger Elvira,
Riza és Győző, Weiss Annus és Karesi, Herzl
Antal, Sohr Irma, Wolnhoffer Cora, Krausz Géza,
Vadas Zoltán, Pollák Juliska, Mäder Ida, Hedvig
és Emma, Klain Zoltán, Fried Emil, Mihályi
György, Nyirák Ilonka, Marich Ágost, Francke
Janki (ha úgy kívánod, hát maradjunk a Janki
név mellett: de biz' azt, csak úgy mint én, min-
denki fiu-névnek fogja gondolni. F. b.), Kovách
Sárka, ifj. Münnich Aurél, Hana Mariska, Scheiber
Lilla, Szibenliszt Ida, Klein Janka és László, Oko-
licsányi Marcsa, Fazekas Ida és Piroska (miért
rojtos a papirostok széle? F. b.), Morlin Zoltán,
Kiszely Palika, Marczali Bözse és Póli, Schöpt

Szerafina, Várady Böske és Zoltán, Berényi Irma, Szilágyi Jolán, Fekete Kálmán, Kirchner Béla, Grün Aladár, Heszke Irma, Roger Marczel, Singer Vilma, Ottó és Miksa, ifj. Bécsy Lajos, Éder Olga, Szüts Marianne és Ilus (kinek az írása? *F. b.*), Kövesi Rudi, Mérey Agosta, Feldmann Gyula, Molnár Ferike, Kremzír Alice, Edith, Alma és Ernő, Rotter Rudi, Havas Margit, Szabó Árpád, Kövesdy Aranka, Schwimmer Berta, Héder Jankó, Szent-Iványi Carla, Domán Arthur (a nevedet ird ki tisztán! *F. b.*), Nátafalussy Béla, Boldiny Rudolf és Béla, Somogyi Blanka és Ida, Dérer Alice és Viola, Mannheim Lajos, Polgárdi Jenő, Eckstein Irma és Margit, Horváth Trézsi, Podleszky (? hát a keresztneved micsoda? Jövőre ird ki nevedet egészen, másképp nem fogom figyelembe vehetni. *F. b.*), Schmoll Irénke, Klein Arthur, Gombos Ernő, Bartal Andor, Ladányi Laczika, Hollaki Feri, Toldi Piroška, Szelke Hajnalka és Józsi, Saláth Ilon, Ziegler Gizike, Poszek Gyula (sajátkezű írást kívánok! *F. b.*), Kégly Mariska és Ilonka, Kovács Dénes, Badies Gizella, Goldschmid Vilma és Piroška, Máday Blanka és Bella, Lipták Irénke, Zvarinyi Szilárd, Reinitz Katinka, Hecht Berta, Hirschler Géza, Vértes Margit és Tivadar, Vizoly Blanka, Sárffy Andor, Fenyéry Ibolya és Editke, Bereczelly Yerta, Przybilla Jenő, Kreibik Sándor, Oppenheim Irén, Graefl Paula és Mártha, Heumann Ödön, Wáhl Viktor, Básthly Sándor és Zoltán, Pleininger Hilda, Wéber Szeréna és Józsi, Büttner Irmuska, Kazy Livia (ha saját írárod, valóban dícséretet érdemel. *F. b.*) Kerekes Juliska és Irénke (hiányosan), G. Guttman Irma, Jakab Böske és Margit, Sebesi Éva, Pollák Alfréd (részben), Kubinyi Boriska és Dárius, Klein Ödön, Nyáry Miklós, Almásy Gyurka (soraídról csak azért veszek tudomást, mert azt teszem föl, hogy új olvasóm vagy és nem tudod, hogy olyan rongyos, rojtos, poczás, behasgatott papirosra irt levelet, mint illetlent, nem szoktam elfogadni és figyelembe venni; jövőre remélem, illő alakú, tiszta levelet kapok tőled. *F. b.*), Rosenbergh Ilona, Arthur és Ferike, Bögler Paula, Kacsvinszky József, Novák Béla, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, Nagy Rózika, Pellion Lujza és Csiki Lórika, Dessewffy Sárka és Ilonka, ifj. Röck Gyula, Frosch Ella, Barakonyi Erzsike, Meller Erzsike és Palika (hiányosan), Keórtvélyessy Zoltán, Bogyay Ernő, Feleki Aranka, Rihmer Anikó, ifj. Knobloch József (hiányosan), Dubay Irmus, (hiányosan), Gaál Alice, Schätfer Tivadar, Kohn Róza (? Béla? Bella? A nevedet tisztán ird ki! *F. b.*) Polgár Imre, Weisz Angela, ifj. Szádeczky Lajos, Deutsch Jenő, Dely Margit, Kohn Irma, Sándor és József, Unátyinszky Jolánka és Birike, Molnár testvérek, Paluga Márta, Bruck Juliska, ifj. Szávost Kálmán, Steinbock Erzsike (írd vonalozott papirosra, amíg nem tudsz egyenes sort vetni. *F. b.*), Gallatz Margit és Paula, Révy Emilke, Sztáray Andorka, ifj. Molnár Gyula,

Tölgvi Sándor, Reisz Elek (részben), Sink (?) László, Friedrich József, Pilz Erika és Felice, Kulin Imre, Nagy Mariska (kinek az írása? *F. b.*), Nagy Ilonka, Gräner Stefi, Márta és Hilda, Krausz Berta és Zsiga, Kolczonay Alice és Edit (írást beporozni nem illik. *F. b.*), Polgáry Karola, Hecht Margit és Piroška, Krajcsovich Ilus és Rudi, Fáy Margit, Pécs Mariska, Kaminszky László, Grünhut Lucy és Elza, Weisz Béla, Dengyel Ilona és László, Orenstein Klára, Reif Margit, Tsuk Mariska, Gaál Ilona és Ödön, Csizék Ilona, Stancesa Miczi, Emike és Gyula, Benke Sarolta, Horváth Böske, Bartók Bella (hiányosan), Grubits Mariska, Zauner Rikárd, Austerlitz Erzsike és Lajoska, Zakár Ilonka és Lajos, Groedel Lajos, Bónyi Riza, Schönberg Irén, Veöreös Adori (a te írárod? *F. b.*), Schweitzer Adél és Ernő, Somogyi Margit és Jolán, Szent-Iványi Mártha, Grünfeld Irénke, Piller Géza, Irinyi Szaboles és Csaba, Lám Nelli (még az is van ott, hogy »és M.«; de aki nem írja ki a nevet, azt nem is említhetem. *F. b.*), Brenner Ernő és Zoltán, Sugár Kálmán, Kelecsényi Ferike, Kádár József, Réta Vilma és Miczi, Ordódy Irénke és Laczika, Záborszky Mariska és Dezső, Klein Jolán, Erzsike és Jenő, Körfy Imre, Schröder Laura és Eta (hiányosan), Moesz Ilonka, Árkósi Ferike, Baurneind Gyula, Alexy Elza (részben), Kohn Erzsike, Habinay Iván (magad írd! *F. b.*), Csicsáky testvérek, Angyal Irma, Slachta Margit, Grünhut Bella, Kálmár Rózika, Gold Ilona, Somogyi Zsiga, Stermeczky Lajos, Havas Böske, Angermayer Béla, Kabdebó Kálmán, Irányi Lizike, Herczeg Ilonka és Albert, Weisz Henrik, Wittenberger Ilona, Császár Ferencz (részben), Spitzer Flora, Draskóczy Sári, Horovicz Gizella, Müller Pista (a te írárod? *F. b.*), Braun Margit, Masszi Janika, Szőke Jolánka, Annus és Pistika, Freyler Editke (részben), Jurenák Feri, Székely Margit, Lázár Vilma, Barkóczy István és György, Baik Mihály, Winkler József, Szemző János és Lajos (részben), Bakos Palika, Fleischmann Erzsike, Plattly Gyula, Draskovich Géza, Filipp Jani, Motesiczky Sárka és Lénárd, Csontos Rózi és Eszter (melyőtöké a csinos írás? *F. b.*), Brüll Albert, Spitzer Riza, Havas Janika, Paller Fánika, Abonyi István, Nappendruck testvérek, Bónis Berta, Ludikár Carola, Fuchs József, ifj. Klein Sándor (szívesen látlak; de előfizetni nálam nem lehet, hanem csak a *kiadó*-hivatalban, mely a lap anyagi részét kezeli; én a lap *szellemi* tartalmáról gondoskodom. *F. b.*), Kálmán Mariska, Polinszky Miczi, Salzberger Aranka és Nándor, Buchvald Jolán, Kain Mariska, Szász Lujza és Károly, Terstyánszky Margit, Andreánszky Klára és István, Berger Aladár, Farkas Arisztid, (nem a mama keze? *F. b.*), Markó Ilus és Margit, Rakovszky Zsófia, Bécsey Béla (vonalozd meg a papirost, amíg nem tudsz egyenes sort! *F. b.*), Payr Hugó, Weisz testvérek (a rongyos szélű gallér vagy mancsetta csöppet sem disztelenebb a ron-

gyos szélű fejtést ne küldjed; Erzsike, ifj. Berta, Be Bornemis; Etel és I Erzsike, Szeréna, Pisti, Ta riska és Kresz Fe Horváth tinta-folt azért vetni kív lenség, *F. b.*, M Rózika, most csak nak is Ödön, M nitz Mar ila, Pickl dor (soh Abból m rosra irt nem ves Kálmán, Ilonka, és Béla, riska, F Jakab (a tézendő tinszky Nagy K Máty Ka Pollák volna a simára Józsi, if Csaba, Ferike, Lajos, Schvimm és Blam (Lajos? Linka? L-ből r kell ír Széll K G. Gut és Edit

A ju ténvén, pesten, sűke, i szöveg megkü

gyos szélű levélnél. *F. b.*), Nemes Irma (a megfejtést ne a *kiadó*, hanem a *szerkesztői* hivatalba küldjed; a levélkét magad irtad? *F. b.*), Zinner Erzsé, ifj. Laczkovich Béla, Ásványi Irénke, Seunig Berta, Belák Stefánia, Glück Ottó, Schöpkes Gyula, Bornemisza Kálmán, Könyöki Ilona, Kitezinger Etel és Irma, Pállik Margit, Fizély Etel, Bokman Erzsike, ifj. Jákó János, Danielisz Jenő, Quittner Szeréna, Loránt Ella, Bencsik Mariska, Geiszler Pisti, Takách Ilonka, Kropf Pista, Bokánits Mariska és Emi, Madarassy Gáborka, Kléber Elemér, Kresz Ferencz, Szmétana Margit, Szilágyi Rózsika, Horváth Yerta, Pongrácz István (olyan bemázolt, tinta-foltos, rendetlen levelet küldtél, hogy csak azért veszek itt róla tudomást, mert figyelmeztetni kívánlak, hogy ilyen levelet küldeni illetlenség, tehát jövőre a »Rovás«-ba fog kerülni. *F. b.*), Marton Tinike, Rátz Vilma és Ottó, Lányi Rózsika, Fazán Károly (nevedet tisztán ird ki, mert most csak úgy találomra jegyeztem ide; *Fáron*-nak is olvasható. *F. b.*), Grosz Ferike, Schuller Ödön, Mihályfi Ernő és Zoltán, H. Kiss Pál, Rechnitz Marczli, Goldstein testvérek, Máriássy Anna és Ila, Pickler Irén, Adler Margit és Ernő, Krámer Sándor (sohasem olvasod te a »Rovás« című rovatot? Abból megérthetnéd, hogy piszkos és rojtos papírosra irt megfejtést vagy bármi egyéb tudósítást nem veszek figyelembe. *F. b.*), Gaál Jenő, Ghyczy Kálmán, Soós Aranka, Scharff testvérek, Mérhay Ilonka, Nékám István és Ervin, Schwarz József és Béla, Imrédy Kálmán és Károly, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Opitz Janka, Szinberger Jakab (az előfizetés postán a *kiadó-hivatalhoz* intézendő *F. b.*), Borbáth Lujzika és Pepike, Malatinszky Zoltán, Steinhübel Ödön, Falcione Irénke, Nagy Katalin, Szabolesi Károly, Neumann Alice, Máj Kata, Kiss Erzsike, Bodola Bella és Mariska, Pollák Alfréd (hát olyan keserves munka lett volna a leveled papirosának az alsó szélét is szép simára lenyesni? *F. b.*), Körmeny Matild, Fuchs Józsi, ifj. Knobloch Józsi, Irinyi Szaboles és Csaba, Havas Janika, Melegh Mariska, Árkasi Ferike, Horváth Böske, Pessl L. József, Groedl Lajos, Neoschil Toto (?), Pila Erika és Felice, Schwimmer Berta, Ladányi Laczika, Somogyi Ida és Blanka, Zinner Erzsike, Böhm Gyula, Szász L. (Lajos? László? Lambert? Loránt? Levente? Linka? Lola? Lórika? Liza? Ludmilla? Mert az *L*-ből mind-ezek telnek ám. A keresztnevet is ki kell írnod! *F. b.*), ifj. Boróczy Lajos, Novák Béla, Széll Károlyka, Kaminszky László, Krausz Géza, G. Gutmann Irma, Bódy Ödön, Kolczonay Alice és Editke.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Okolicsányi Marcsa, Budapest*, kinek a jutalom-könyvet (*Regék és mesék*), írta *Vilma néni*, két színes képtáblával és szövegképekkel, vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« L. köt. 7-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Reif Margit, Spitzer Riza, Draskovich Géza, Freyler Editke (saját irásodat kívánom látni. *F. b.*), Nagy Anna, Slachta Margit, Rakovszky Zsófia, Markó Ilus és Margit, Berger Aladár, Hardt-Stummer Bettina és Albertine, Andreánszky Klára és István, Cs. Tóth Gizike, Ludikár Carola, Belák Stefánia, Könyöki Ilona.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Fuchs Józsi. Ha ezt a rovatot is oly figyelmesen olvasod mint a többit: megértheted belőle, mit tartok én a »haragról« s mit a levelekre való feleletről. Nem ismételhetem hétről hétre. Az irásodat igen csinosnak tartom. — **Salzberger testv.** Mért kérdeztek tőlem olyat, amire csak a *kiadó-hivatal* adhatja meg a választ? — **Fáy testv.** Az egyiket besoroztam. — **Gertrud és Leo.** Már most én honnan tudjam, mirőle Gertrud és Leo vagytok? A megfejtések tehát, bár helyes, nem jelenhet meg. — **K. W. V.** Hosszu az útja ilyen minnek, mert sort kell tartani. A vitéznek különben most verik-vésik a diszes vértjét, hogy fényesen állítson be a tornába. A két kisebbikből a kisebbiket. — **Unátyiaszky testv.** A kutya-macska históriátok érdekes. Hol és mikor történt, a kutyát meg mi okból lötték agyon? — **„Kis tud.”** Küldeni mindenkinek szabad. — **Takách Ilonka.** Érdeklődéssel olvastam levelekéte. — **Dbrcz.** (*K. Zs.*) A nevet el nem bírtam olvasni. Az elolvashatatlan, de azért mégis jól ismert név-aláírást csak híres embernek boesátják meg. Az említett lappal nem vagyok összeköttetésben. — **Angermayer Béla.** Minden levél olvasható legyen írva, különösen a rejtvény. A te kéziratod tuskén-bokrán nem bírtam áthatolni. — **Br. J.** Majd a tavasszal ismét megerednek a heti audienciák, akkor aztán találkozhatunk a kicsikével. — **B. Gy.** Valóban meglepő az olyan piczi gyermektől. Főleg a rhythmikus érzés az, amely biztat a jövőre nézve, ha ugyan nem veszedelmes az ilyen biztatás. Szóval többet. — **Hecht Berta.** Ügyes, de már egyszer megjelent ez a név s éppen karika-rejtvénykép. — **Hankó Pali.** Majd elolvasás után. — **F. S.** Másfél oldalon három ember pusztul el, kettő ártatlanul, az egyik gyilkosság következtében. S mind a mellett szomorú bár, de unalmas história. Kár volt vesződni a fordításával. Hogy van az, hogy csak néhány sor a te irásod, a másik már erősebb kézre vall? A »*Kis Lap*«-hoz beküldött kéziratokra nem szoktam gunyosan felelni. — **Hirschler Géza.** A 3-ik sorban *Vena* s a 4-ikben *azeg* jön ki. Ennek a két szónak pedig nincs értelme. Tehát nem közölhető. — **Marczali Bözse.** Az a cziczás kis lány arczkép? Ha nem az, kaplatnék-e? — **Schwarz Magda.** Egyszerű levélen pénzt, különösen ércz-pénzt küldeni koczkázottatott dolog. Csoda, hogy lába nem kelt. — **Fortinbras**

Dagobert. Ahhoz képest, hogy francia fiu vagy s csak nyolcz hónapja tanulsz magyarul, meglepő haladást tanusítasz leveledben. Alig hogy lettem benne egy-két hibát. — **Schwarz Margitka és Nelly.** Melyötöké a csinos írásu levélke? — **Baráth Kristóf.** A Röntgen-féle fény-sugarak magyarázása nem talál még a te olvasó társaid magyarkörébe. — **Niessner testv.** Mit tartok arról a mohó nyereség-vágyról, tudhatjátok, ha ezt a rovatot olvassátok, mely nem csak az illetőnek, de mindig mindnyájatoknak is szól. Egyéb kérdésekre választ nem adhatok, mert nem tudom s nem is törődhetem vele. — **Hg. Odescalchi Gyalma.** A »Kis Lap«-ot 15 éves fiuk, lányok is olvassák. Derék, hogy továbbra is megmaradsz hű katonának. — **Leicht Vilma.** Nem válnak be. Valamely ige jelen-idejének 2-ik személye nem oly szó, mely alkalmas a rejtvényre. — **ifj. Laczkovich Béla.** Mamának, papának igazsága van. — **Szabó Árpád.** Sz. egy bötü. A többi nagyon könnyü. — **Fleischmann Alice.** Megbízhat a kiadó-hivatal pontosságában. — **Saláth Hona.** Hogyan? Egy magad-készítette rejtvényre már hogy küldhetnéd be a megfejtést? — **Irinyi testv.** Ügyes. Meg fog jelenni. — **Bügler Paula.** Ha nem feleltem, levelet nem is kaptam. Ujabb küldeményed régi tárgyat vesz föl. — **Selevér Flora.** Csinos rajzocskát eltettem. — **Dénes Zsófia.** Minden csütörtök este 6—7 közt a szerkesztőségben. (Athenaeum II. udv.) Igen szívesen látlak. — **Szilágyi Évike.** Mind a kettő sikerült. Be is vannak már sorozva. — **Barra Flórika.** Kedves tőled, hogy beteg kezű testvéred helyett irsz. Reményem, hogy Olga baja muló s nem sokára veszem levelét. A »Kis Lap« mellett kifejtett buzgalmat nagyon köszönöm. *Roszcson* *Ferke* barátunk tán husvétra állít be már. Csak a körmeit vagdossák el, megnyirják, fürösztik, tisztát adnak rá, hogy ne olyan vadul jelenjen meg az ő olvasói előtt, akikről sejtí, hogy minden csinyei mellett sem kellemetlen nekik, mert módfölött étkes, erőszakos, vállalkozó, kalandos, vakmerő ugyan, de alapjában nem rossz fiú. — **Schöpf Szerafina.** Az arany halacszkák gondozása iránt bizony nem adhatok fölvilágosítást, de a »Háztartás« cz. lapban, melyet *Kürthy* Emilné szerkeszt Budapesten, nyerhetsz utasítást. A rejtvényeid nem rosszak, de tőled jobb is telik. — **„Herkules“.** Abban semmi fitogtatás, ha valaki az ő tisztas nevét jegyzi a megfejtés alá. Sokkal furább p., ha valamely gyöngye legény Herkules nevet vált. A beküldött megfejtést nem vehetem figyelembe. — **Tölg Vilmos.** A *Szék s fehér vár* képrejtvényénél még csak egy fordul elő sűrűbben: *Magyar orr szág*, az ának keresztül huzott ékezetével természetesen. — **Kremzír Alice.** Meg fog jelenni. Máskor azonban ne ily kényelmesen tedd föl, hanem minden szónak add meg magyarázatát te. — **Kövesdy Aranka.** Hiszen ha valakit ismerünk, az még nem rokonunk. — **Silberstein testv.** Lehet. — **Draskóczy Zoltán.** Régi. — **Slachta Margit.** Kísér-

leteknél biz az megesik, kevés gyakorlattal azonban czélt érsz. Nem köll csüggedni. Van olcsó pohár is, amely ha eltörik is, nem jelent akkora kárt, mint ha metszett üveg pusztulna el. — **Jacobi Erzsike.** Különös, hogy te előbb tanultad meg az öreg betűt, pedig a kicsivel szokás kezdeni. — **Kaminszky Laczi.** Hol marad a megfejtés? — **Kormos testv.** Megjön mind, szép sorjában, ahogy előre kítüztem. A mult számban »A rejtelmes kules« véget érvén, ime most itt a *vigjáték*, mely két számra fog terjedni, utána pedig, tehát még márcziusban, megindul a hosszú *indianus elbeszélés*, melyhez a számos szép rajz már elkészült. — **Domán Arthur.** Az 1-ső nem új, a 3 ik szerfölött könnyü. A 3-ikra sort keritek. Nevedet olvashatón irjad. Voltakép *Donio in Arthiu*-t olvastam. — **H. S. (Dmbr.)** Beváltak. Kéziratát, kérem, ne porozza be jövőre. — **Kremzír testv.** Beválik. — **Kövesdy Aranka.** Persze hogy nyerhet, ha kedvez neki a szerencse. — **Szabó Árpád.** A szini-előadások eredményével meg vagyok elégedve. Sajnálom, hogy ugyan-ezt nem mondhatom kusza levélkédről. Gondosabban írj! — **Goldstein testv.** Amit az ottani arzezi kut furásáról irtok, valóban érdekesnek találom. Bizony sok vidéke van Magyarországnak, ahol a bor olcsóbb a jó víznél. De a csoda-kut majd végét veti a szükségnek. Ha elmennétek doktor bányátok esküvőjére, szeretném magam is. De ha nem visznek oda, nyilván nyomós okuk lehet erre a ti jó szüleiteknek. — **Ganz testv.** A rejtvénynek majd a nyáron, gabna-éréskor, ejtem sorát. — **Harnócz Pista, Fleischman Erzsike, Vékony Béla, Polák testv., Gödre Angela.** Szívesen látlak, ha a nagy nemzeti ünnep alkalmából Budapestre kerülnök. — **Cziczus, Piczus stb.** Ilyen cifra nevű megfejtőket nem sorozhatok be. A név komoly dolog. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST SZERETNE:

Selevér Flora (Bpst, Soroksári ut 25.) *Gráner* Mártával és *Steñkével*. — *Augusztin Gizi* és *Mimi* (hol?) *Patterson* testvérekkel. — *Feuermann Teréz* (Tállya) *Németh Klárikával* (hol?) — *Pleininger* Hilda (Bpst, Keckeméti-utca 15.) *Augusztin Gizi* és *Mimivel* s *Éder Olgával*. — *Fleischman Erzsike* (Bpest, Deák-Ferencz-utca 16) *Szilágyi Évikével*. — *Herczeg Albert* (Simon-major, u. p. Oroszlános) *Winkler Józseffel*. — *Szilágyi Évike* (Rác-Keve) *Szibeniszt* Idával

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyerekek részére: *Benke* Sarolta 1 frt., *Schwarz* Magda 50 kr., *Horváth* Valéria 1 frt., *Szöke* Jolánka 50 kr., *Fáy* Endre és *Árpád* 30 kr., *Szabolcsi* Károly 30 kr. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományokat rendeltetési helyökre juttatom.

Felélős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.